

Kaksi punasta kuukautta

Kirj. Lauri Letonmäki

Tammikuu kului loppupuolelleen. Se oli levotonta, myrskyä ennustavaa aikaa. Elettiin vielä parlamenttarismin merkeissä, vaikkakin jokaisen, joka ei antanut ovelan porvariston pettää itseään, täytyi nähdä, että parlamenttarismi oli ainoastaan kuvala verho, jonka takana porvaristo valmistautui aseelliseen vallankaappaukseen tuhotakseen tuon yhä uhkaavammin paisuvan kansanvallan. Sosialistienemmistöinen eduskunta, taisteli Suomen kansan itsemääräämisoikeuden puolesta, sosialistisen eduskunnan hajotus kerenskiläisten pistimien avulla, sen töitten tuhoaminen porvarienemmistöisen eduskunnan kautta, nälinhädän, työttömyyden ja kurjuuden lisääntyminen, porvarisenaatin vallankaappausohjelmat, eduskunnan porvariston tavaton yksipäisyys kalken kansanvallan vastustamiseksi, suurilakkoponnistus porvariston niskan taivuttamiseksi sekä viimein lahtarikaartin avoin mobilisointi ja niiden aseellinen hyökkäys Pohjanmaan ja Karjalan rantoja eteläänpäin. Siinä nopeassa tahdissa kiitänyt kehityksen sarja vallankumouksen edellä, Luokkavastakohtat kärjistyivät, sovitte- luan mahdollisuudet hävisivät ja peloitettavaa vauhtia ajauduttin luokkien avoimen yhteentörmäyksen, aseelliseen luokkasodan hetkeä kohti.

Tammikuun loppupäivinä siis porvaristo aseellisin voimin lähti kukistamaan työväen vaatimuksia, antamaan pistintä oikeuksien asemaista ja lylyä lelvän sijasta. Verrattomalla röyhkeydellä ja voitonvarmuudella porvarit puuhasivat sekä senaattissa ja parlamentissa että myös mobilisoiduissa lahtarikaarteissaan Karjalassa ja Etelä-Pohjanmaalla. Se tahtoi näyttää orjille, kuka on heidän herransa ja upottaa vereen kaiken vapauden pyrkimykset.

Me olimme ajaneet asiamme äänestyslipuilla, lakolla ja mielenosotuksilla; tehoisin ponnistus oli ollut suurlakko. Punaset kaartit ja järjestyskaartit, joita vuoden lopulla oli itsepuolustusta varten muodostettu, ja joissa työväen vallankumouksellinen voima kuohui voimakkaammin kuin muualla, ne olivat aseettomia ja sota-

järjestykseen ja kuriin tykkäänään harjaantumattomia pieniä joukkoja. Mutta työväen mieliala maalla ja kaupungissa oli marraskuun lakon jälkeen rajun vallankumouksellinen ja vapaudenhaluinen; joukkojen mieliala oli kuin ahtaaseen pannuun puristettu höyry, joka joka hetki pyrki ponnahtamaan esiin. Ainoastaan tämän mahtavan vallankumouksellisen mielialan, taisteluhalun ja innostuksen kantamana lähti sitte, kun hetki oli täytetty, työväen vallankumous vyörymään yli maan ja jyrkemmän suunnan miehet kaarteissa tavottivat asetta käteensä ja lähtivät tulmaan vastahyökkäykseen ja taisteluun elämästä ja kuolemasta porvaristoa vastaan, joka oli jo ehtinyt mobilisoida kaikki voimansa kautta maan ja ulkomaita myöten.

Mikä mahtava vallankumouksellinen nousu! Missä maassa on sellaista voiman näytettä osotettu? Lahtarikaarteja vastaan, jotka painoivat Haapamäen sivu etelään ja Viipurissa tunkeutuivat jo itse kaupunkiin, näitä vastaan saatiin kiireessä asetettua ja lähetettyä joukkoja ja samalla aikaa vallattua koko eteläinen osa maata, otettiin pääkaupunki ja korkein valtiotalta työväen käsiin!

Ajatelkaamme näitä kahta punasta kuukautta! Kuin maasta polkien on ilmestynyt valtion punainen armeija. On kukistettu porvarillinen hallintojärjestelmä ja tilalle on kansa perustanut uuden, työtätekevän kansan itsehallintoon nojaavan järjestelmän. Valtiohallinto, oikeuslaitos, kaikki on työtätekevää kansaa "luonut oman kuvansa mukaan." Työväenhallinto on pystynyt panemaan käyntiin työ- ja tehdasliikkeen toisensa jälkeen. Torpparien vapautus viittaa edessä oleviin syvälekkäpiin uudistuksiin maatalousalalla samoin kuin työliikkeitten valtaaminen avaa yhteiskunnallisen vallankumouksen näköaloja teollisuustuotannon alalla. Kaikkialla ilmenee työväen itsehallinnon hedelmälliset vaikutukset. Yhteiskunnan uumenista ovat nousseet uuden elämän voimat. Yhteiskunnan suonissa kuohuvat vallankumouksen kevtneesteet ennustaan täyden kesän puhkeamista. Suo'os kohtalo sille suotuissa tulevaisuus — me,

vallankumouksen miehet olemme kylä vaimit uhraamaan veremme työvään kevään hyväksi!

Vallankumouksen voitokas kulku on riemastuttava huomio tällä hetkellä. Ja nähköön sen jokainen, joka epäilee vallankumouksellisen työvään tarmoa ja kykyä!

Nyt on hallussamme eteläinen osa maata. Aloitimme pienillä, melkein aseettomilla puna- ja järjestyskaarteilla silloin kun porvaristo kykeni jo vyöryttämään etelää kohti suuret, hyvin varustetut ja harjotetut sekä ulkomaalaisia upseereita tulyvillaan olevat sotajoukkonsa. Lisää maata olemme kuitenkin jo kyenneet valtaamaan. Mutta Tampereen rintaman tapaukset osottavat, että vaikkapa voimmekin heittäytyä koko pitkälle Pohjanmaata kohti edullisella kohdalla rintamaa, ei asemia kuitenkaan voida säilyttää niin kaukana pohjoisessa ennenkuin varustelumme ovat loppuun suoritetut. Sotakokemusta tarvitsevat meidän työmiehistä kohonneet päällikkömme. Kokemuksien kautta oppii punainen armeijamme myös sotilaallisen kurin ja järjestyksen välttämättömyyden ja niin kypsyy yhä paremmin tehtäväänsä, käsittäen, että sen täytyy pistimiensä kärjillä ajaa työvään vallankumousta eteenpäin. Jokaisen tietoisien vallankumouksellisten sosialistien velvollisuus on osaltaan edistää punaisen armeijan luomista.

Keski- ja Pohjois-Suomi on vielä lahtarien hallussa. Hirveitä kärsimyks-

siä on siellä työväestö saanut kestää porvariston diktatuurivallan alaisena, nälän kiduttamana ja pakolliseen asevelvollisuuteen taivutettuna taistelemaan omia veljiään vastaan. Orjan osa lankei tovereillemme siellä sillä välin kun rintaman tällä puolen työvään vallankumous hedelmöitti maata ja pelasti kansan suoranaisesta nälkäkuolemasta ja verisestä lahtarivallasta. Taistelkaa rohkeasti ja päättäväisesti, Punasen Kaartin miehet, jotta veljemme ja toverimme rintaman takana pian pääsisivät lahtarien orjuudesta vapauteen ja jotta työvään vallankumouksilippu pian liehuisi pelastuksen merkinä Pohjolassa. Työmiehet ja työläisnaiset, jotka nyt viettävät sanomattomilla kärsimyksillä ja kauhulla täytettyä orjan elämää lahtarien pistimien edessä ja niiden ruoskan alla, tulevat siunaamaan sitä hetkeä, jolloin Punasen Kaartin komppaniat marssivat pohjoiseen, Haavottuneet ja kaatuneet Punasen Kaartin sankarit, jotka olette uhranneet verenne työvään vallankumouksen hyväksi—koko Suomen työväänluokan henki vartioi sairasvuoteitanne ja hautojanne!

Kaksi punaista kuukautta Suomen historiassa! Tänäpäivänä pysähdymme mieltien tarkastamaan ajan vaihetta. Mitä on edessä? Elämä vai kuolema? Kysyykö sitä mies, joka on vihkiytynyt vallankumoukselle? Ei! Yli epäonnistumien, yli epäröinnin, yli porvarien provokatsioonin, yli kaiken huutaa vallankumouksen mies: Eteenpäin, toverit, eteenpäin!

